

TOMI ADEYEMI

◆◀◀ KIN ÉS ▶▶◆
ZÜRZÁR
GYERMEKEI

◆◀◀ ▶▶◆

Dream
válogatás

ÚJ SZÖVETSÉGESEK LÉPNEK SZÍNRE.

A VÉRHOLD KÖZELEDIK.

ZÉLIE SZEMBENÉZ A HALÁLOS ELLENSÉGGEL:

A KIRÁLYVAL, AKI AZ Ő SZÍVÉRE VADÁSZIK.

Azon a végzetes éjszakán, amikor Zélie elfoglalta a királyi palotát, azt hitte, nem kell harcolnia többé, a királyság végre megbukott, a mágusok visszatértek. És egyáltalán nem számított arra, hogy ketreche zárva ébred föl egy idegen hajón. Most vasálarcos harcosok árucikként hurcolják őt és népét a tengeren túlra, távol a hazájuktól.

A helyzet még rosszabbra fordul, amikor Zélie találkozik Baldyr királlyal, a Halálfejűek uralkodójával, aki egész civilizációkat pusztított el Zélie nyomát kutatva, mert meg akarja kaparintani a lány varázserejét. Zélie-nek, Amarinak és Tzainnak nincs más választása: ismeretlen földeken kell szövetségeseket keresniük.

Ám ha Baldyr lecsap, az katasztrófa lesz Orisa számára, így Zélie-nek minden erejére szüksége van, hogy szembeálljon a halálos ellenséggel, és megmentse népét a végső pusztulástól.

© SAM VIBES

TOMI ADEYEMI

Nigériai-amerikai író, modell és színész, Hugo- és Nebula-díjakat nyert. A TIME magazin a 100 legbefolyásosabb ember közé választotta. Miután kitüntetéssel diplomázott a Harvard Egyetemen, megírta az Orisa legendája-sorozatot, amiből játékfilm készül, és világszerte több mint 3 millió példányban kelt el. Amikor éppen nem ír, Tomi írói mesterkurzusokat tart.

TUDJ MEG TÖBBET A TRILÓGIÁRÓL:

www.tomiadeyemi.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

Dream
válogatás

„Ez messze a legjobb trilógia, amit valaha olvastam. A történet annyi erőt ad, rengeteg érzelmet hoz elő, de van benne fájdalom, kitartás és büszkeség is. Sajnáltam, hogy véget ért, és várom, hogy a mozikba kerüljön. Őszintén remélem, hogy a vászon életre kelti majd ezt a fenomenális utazást!”

GOODREADS

„Nagyon szeretem ezt a könyvet, remek zárása volt a sorozatnak! Szinte azt kívánom, bárcsak kicsit hosszabb lenne. Nagyon tetszettek az új helyszínek és az új szereplők, de jó volt ismét látni a régi kedvenceimet is. A szívszorító pillanatok és a veszélyes kalandok pedig igazán izgalmassá tették a befejezést.”

THE STORYGRAPH

„Már az első regény óta imádom ezt a sorozatot. Megérte várni a trilógia befejezésére, hiszen egy drámával, örömmel, fájdalommal és diadallal teli történetet kaptunk. Tomi Adeyemi mesterien fejezte be Zélie és barátai kalandjait, de teret hagyott ebben az elképesztő világban további meséknek is. Remélem, hamarosan újabb regényeket olvashatok tőle.”

AMAZON

Dream
válogatás

TOMI ADEYEMI

részlet

◆◀◀ KÍN ÉS ▶▶◆
ZÜRZÁVAR
GYERMEKEI

1. FEJEZET

ZÉLIE

SEGÍTS!

A könyörgés elakad a torkomban. Félek fennhangon beszélni, mert tudom, hogy ha segítségért könyörögnék, csak a csend válaszolna. A forróság lehúz, mint a lánc a nyakamon. Halálszag rotyog a levegőben. Bőröm kerges a szennytől. Fájnak a csontjaim.

Leponyvázott dobok döngéséhez hasonló égzengés riaszt föl a kábulatból. Visszazökkent függő ketrecem rácsai közé. Csörög a bokámon a lánc, amikor annyira kidugom az arcomat két vasrúd közül, amennyire csak bírom. Hűvös eső és sós permet hullik az aknából a cellám fölött.

Lehunyam a szemem, nagy lélegzetet veszek.

Oja...

Istennőm neve betölt. Megmozdít a lelkemben valamit. Készülődő égháborúja dalként hívogat, és azt ígéri, hogy meggyógyulok.

A rézsútos eső rövid időre kimossa belőlem a fájdalmat. A távoli mennydörgés visszavisz jobb időkbe. A süvöltő szelek fölrepítenek Ibadan hófedte csúcsaira. Ibadan volt a falu, ahol a Lerohanás előtt éltem. Reszkettem az ágyamban, ha zengett az ég.

Mama tanított meg rá, hogy ne féljek az esőtől.

„Nem szabad félned, szívem!” Hangjának emléke még ennyi év után is megszimogatja a szívemet. Érzem arcomon finom ujjainak melegét, hallok hangjának ritmikus dallamát.

„Oja nem csak a halálban látogat meg minket, súgta a fülemben. Érezheted őt a viharokban és a szárguldó szélvészből.”

Emlékszem, hogyan csalogatott ki az ágyból, Baba és Tzain mellől, akik mélyen aludtak a függőágyukban. Nem ez volt az első éjszaka a hegytetőn, de most először vitt oda azért, hogy találkozzak a viharral.

Kézen fogva vezetett a kanyargós csapáson. Alig láttam ki széltől kócos fehér hajam bozótjából. Csupaszig talpunk csúszkált a kavicsos ösvényen. Többször próbáltam visszafordulni, de Mama követelte, hogy menjek tovább.

Mire fölértünk a lapos hegytetőre, az alvó Ibadan kunyhói hangyadomboknak látszottak a több száz méteres mélységben. Csipkézett árnyékok ugráltak körül minden alkalommal, ha egy villám megvilágította az eget. Úgy éreztem, ha kinyújtanám a karom, megérinthetném a felhőket.

„Érezd őt, Zélie!”

Kicsi testem didergett a zuhogó esőben, ám Mama csak még elevenebb lett a felhőszakadástól. Szélesre tárta hosszú karját, és odatartotta arcát az égi káoszhoz.

Mikor villámok sercegetek körülötte, olyan volt, akár egy isten.

„Ez az, kicsi Zélie!”, bólintott. Behunytam a szemem, és a viharos ég felé nyújtottam a kezem. „Oja viharai nemcsak esőt hoznak, de az ő megszentelt átváltozását is hirdetik.”

Addig kapaszkodom Mama szavainak emlékébe, amíg meg nem fájdul a szemem. Ahányszor úgy érzem, hogy tőlem már nincs mit elvenni, mindannyiszor elveszítek mindent.

Már nem számolom, hányszor kiáltottam az utolsó holdnapban az isteneimhez, és hányszor sújtottak új és új bánatokkal válaszul. Nem bírok remélni tovább.

Minél inkább reménykedem, annál mélyebbre zuhanok.

– Ne! Könyörgök, ne!

Sikoltozás hallatszik a fedélzetről. Összerándulok. A lány egyre hangosabban sikolt. Nem tudom, mi az ijesztőbb: a mágus fülhasogató jajveszékeltése vagy a hirtelen némaságot követő baljós csend.

Mindig voltak ellenségek, akikkel meg kellett küzdeni. Mindig voltak, akik ártani akartak a mágusoknak. Tudtam, hogy harcunknak talán sohasem lesz vége, de azt sosem hittem volna, hogy ez a harc átlépi Orisa határát.

Majdnem egy holdnapja, hogy a Halálfejűek lecsaptak Orisára. Mágustársaimat és engem egy holdnapja elhurcoltak szülőföldünkről. Mihelyt magunkhoz tértünk a hajón, a fiúkat különválasztották a lányoktól.

Akkor láttam utoljára a fivéremet, Tzaint.

Kezdetben még voltak ott velem más főasszonyok, a fel-támasztott mágustörzsek fogoly elöljárói, de már kétszer hét napja magam vagyok ebben a lyukban, magányosan kell tőr-nöm a Halálfejűek tortúráját.

Még most sem tudom, mire kellettünk. Nem tudom, mer-re hajózunk. Annyit tudok, hogy mielőtt a Halálfejűek elrabol-tak, a mágusok minden eddiginél közelebb jártak a győzelem-hez.

Pillanatok választottak el attól, hogy győzzünk a háború-ban...

„Támadás!”

Bőrömmön kigyúlnak a tetoválások, vibráló fénybe burkolják a tes-temet.

Föld és kavics fröccsen a talpunk alól.

A fákon meghasad a kéreg.

Rohamoznak a títanak aranypáncélos légiói. Fölemelem a kezem: földbe gyökerezik a lábuk.

Vonaqlanak, amikor ökölbe zárom az ujjaimat...

Behunyom a szemem, de így is látom a lagosi csatát. Mikor visszahoztuk Orisába a mágiát, nem csak a mágusokat töltötte el a varázserő. A szent rítus megteremtette a títanokat, pusztító erővel ruházva föl Nehanda királynét és a katonáit.

Utolsó támadásunk előtt Mama Agba feláldozta magát, hogy szívem összekapcsolódhasson a másik kilenc mágus előljáró szívével. Együtt olyan erőt teremtettünk, amellyel a títanok nem bírtak. A mágus előljárók egyesült hatalma parancsolt a földnek, és vihart kavart.

Azon az éjszakán el kellett volna tűnnie a királyságnak. Azon az éjszakán a mágusok szövetkeztek, hogy ismét ők vezethessék az országot. Az elnyomás évszázadai után a végéhez közeledett a harcunk.

Elégtételt kaptunk szenvedéseinkért.

De most...

Nézem a bilincset a kezemen. A csupasz barna bőrömet. A tetoválások tüze kihuny. Kitépték fehér sörényemet. A mágia, amelyért oly keményen küzdöttem, halott. Orisám távolabb van, mint valaha.

Nem tudom, merre tovább.

Nem tudom, hogyan akarjak élni.

– Oja, hozzád kiáltok... – suttogom, vállalva a válasz nélkül hagyott esdeklés szívet tépő fájdalmát. Ám a szellőzőnyílás fölött még mindig zeng az ég. Hinnem kell, hogy Orisa partjaitól ennyire távol is azt jelenti a mennydörgés, hogy Oja végre érkezett.

– Kérve kérlek! – Arra gondolok, milyen sokszor válaszolt nekem. Hányszor engedte látnom féktelen szellemének villámain. – Szabadíts meg ezektől a Halálfejűektől! Kérve kérlek, vidd haza a te népedet...

– *Bindið hendr honum!* – ordítja valaki.

A gyomrom görcsbe rándul a Halálfejűek durva torokhangjaitól. Fölöttem súlyos csizmák dübörögnek a deszkán. Fűrészporszital a szemembe. Ujjaim elzsibbadnak, miközben

felkészülök a Halálfejű hideg mancsának szorítására. Nyakam már ég, várva a vastag tű döfését, amellyel a vérembe pum-pálják a mérgező magicidot. Óramű pontosságával térnek vissza minden este, hogy belém fecskendezzék a zsibbasztó mételyt.

– Oja, kérve kérlek!

Keresem a mágiát, amellyel istennőm valaha kitüntetett, az erőt, amely megidézi az eltávozottak szellemét. Nem bírok ki még egy estét, amikor ezek a vadállatok lefognak. A kín a torokomra forrasztja a szót.

Volt idő, mikor animációk hadainak parancsoltam, amikor szellemkatonáim szélvészként szaggatták ellenségeimet. Ha csak egyet hívhatnék, visszaverhetném a Halálfejűeket!

Egyetlen animációval is lenne egy csöppnyi esélyem!

– Kérve kérlek! – Akárhogy erőlködöm, nem érzek magamban hatalmat. Tenyerem üres. Azóta nem éreztem a mágiát, hogy elhajóztunk Orisából.

Kivágják fülkém deszkaajtáját. A ketrec leghátsó sarkába iszkolok. A rémület megnémít. Ha az anyanyelvünkön beszélünk, a Halálfejűek megvernek.

Fáklyafény táncol a cellában, amikor belép az első Halálfejű. A lángok megvilágítják a maszkot. Mindegyiké ugyanolyan: csontok fűrészres törmelékéből vér ötvözte bronzsal összebar-molt koponya.

A Halálfejű varkocsokba fonta fürtös vörösbar-na haját. Csupasz mellkasa egy merő forradás. Véres a mancsa és a gyap-júnadrágja. Nyersbőr övéről vörös fejsze lóg.

A ketrecrácshoz tapadok. A Halálfejű közeledik, mint egy cserkésző vadállat, és gúnyosan vigyorog. Kilátszik a vigyora az ornyergére erősített bronzmaszk alól.

Szemében látom az összes ellenséget, akikkel meg kellett mérkőznöm. Mindet, aki az utamba került. Ahogy ez a Halálfejű bámul most rám...

Ökölbe szorítom a kezem.

Saran király disznószemében láttam ugyanezt a gyűlöletet.

Mutasd a fogad fehérét! Farkasszemet nézünk. Nem fogok kushadni. Nem mutatok félelmet. Ám odafent újabb csizmák dobognak. A Halálfejű előveszi a kulcskarikát, de nem az én ketrecemet nyitja ki a rézkulccsal, hanem egy másikat.

– Engedjete el!

A nyakamat nyújtogatom. Ismerős orisai szavak a lépcsőről! Bejön két Halálfejű. Karjuk izmuktól dagad, és egy rúgkapáló foglyot vonszolnak. A fiú fejére zsákot húztak, sebzett mellkasán még nem száradt meg a vér.

Vergődik, amikor a Halálfejűek bedobják a másik ketrecbe. Dulakodnak vele, hogy megbilincselhessék. Egy hirtelen rántással kiszabadítja magát, kirúg, és kemény sarka orron találja az egyik Halálfejűt.

– *Náðu hann!* – üvölti a sérült.

Ámulva nézem, milyen vitézül harcol. Most mellbe rúg egy Halálfejűt. A harmadik az orrára kap egy szilaj ökölcsapást. Nem lát, vaktában üt minden irányba, minden eszközzel.

– *þú lítill skítr!* – vonítja a harmadik Halálfejű olyan gyűlölettel, hogy meghül bennem a vér. Megmarkolja és a ketrecajtó keretéhez szorítja a fiú kezét. Amikor elfordulok, a bronzpofájú éppen becsapja az ajtót.

A cella visszhangzik a csontok reccsenésétől. A fiú a padlón vonaglik. Az én ujjaim is érzik a szenvedését. Annyira reszketnek, hogy le kell fognom őket a másik kezemmel.

Bilincs kattan a fiú csuklóján. A Halálfejűek bezárják a ketrecbe, és eltakarodnak. Az ajtó bezárul. Nem merek beszélni, amíg a csizmák dübörgése el nem hal.

– Jól vagy? – kérdezem előrehajolva. Nem tudom, mit tegyek, mit mondjak. A fiú káromkodik, mint a jégeső. Törött keze vérezik, mellkasa zihál. Egy hosszú perccel később lerántja a fejről a zsákot.

Ez nem lehet...!

Leesik az állam, elszorul a szívem. A nyirkos falak körém
zárulnak, ketrecem forogni kezd.

– Inan? – súgom a nevét vakmerően és dühösen.

A fiú megmozdul. Egy vékony holdsugár megvilágítja a bo-
rostyán szempárt, amelyet olyan jól ismerek.

2. FEJEZET

ZÉLIE

ISTENEIM!

Vérem dobol a koponyámban. Nem tudom, mit kellene gondolnom, mit kellene éreznem. Egy részem megfojtaná Inant egy láncsal. A másik részem lelkendezik, amiért itt van.

Utoljára a palota pincéjében láttam. Az *Iyika* szétverte a trónszéket, a palota elesett. Én Inant kergettem, ő volt a végső célom.

Meg akartam ölni.

– Szóval élsz. – Hangjának ismerős fátyolossága kötélként ránt vissza a múltba, a párbajunkhoz.

Az utolsó pillanatba, mielőtt eszméletünket veszítettük a sűrű, fehér felhőtől...

Vannak éjszakák, amikor meglátogatsz álmaimban. Éjszakák, amelyeket nem feledhetek. Ébredés után az örületbe hajszolom magamat a tépelődéssel, hogy mi lehetett volna...

Nem tudom, mi következik most, de azt igen, hogy uralmuknak ideje véget vetni.

Ám ha útjaink ismét keresztezik egymást, én nem emelem föl a kardomat.

Felkészültem rá, hogy az életemnek a te kezéd által legyen vége.

Reszket a kezem, ahogy bámulok rá, és emlékezem arra a végzetes éjszakára. Megesküdött, hogy eltörli a királyságot. Megesküdött, hogy eldobja azt, amire születése feljogosítja.

Számtalan megszegett ígéret után nem engedtem meg magamnak, hogy elhiggyek egy újabb hazugságot. Amióta ismerjük egymást, Inannak a korona volt a minden. Megért minden áldozatot. A király fia azért élt, hogy védelmezze az orisai trónt.

Nem számított, hogy ki mindenki hal meg miatta.

Ám azon az éjszakán Inan megvalósította a tervet, és mindenekkel dacolva véget vetett családjá hosszú uralmának. Mikor szembenéztünk a pincében, az ujját se mozdította a saját védelmére.

Megosztotta velem a királyság titkait, miközben kifacsartam belőle az életet.

Merőn nézem Inant, gondolataim örülten kattognak. Egy teljes holdnap a tengeren az ő atlétatestét sem hagyta érintetlenül. A hosszas elzártság a tömlöcben elsápasztotta fahéjszín bőrét, amelyből így még jobban kiugranak a friss és a halványuló zúzódások. A mozgása ideges. Szinte mint egy ragadozóé. Van benne valami, ami inkább állati, mint emberi.

Égész óceánok terpeszkednek múltunk és jelenünk között. A régi düh csatázik a megkönnyebbüléssel. Érzem a gyanakvó *divinert*, aki akkor voltam, amikor először találkoztunk. A búskomor kis herceg méregfogának szúrását. Kardjának ütését a botomon. Nyakamon sikló ajkának simogatását.

Látom a fiút, aki azt mondta nekem, hogy felépíthetnénk egy új Orisát.

A fiút, aki kettétépte a szívemet.

De mi értelme mindennek, itt, ebben a csapdában?

Mi értelme, ha a Halálfejűek közelednek?

– A hajad – krákgja Inan.

Megérintem csupasz fejbőrömet, és ég az arcom. Nagyon sokáig voltam egyedül.

Még senki sem látta, mit műveltek velem a Halálfejűek.

– Volt egy férfi... – Hangom elhal az árnyék emlékétől. –

Ezüstösen fénylett a maszkja.

– A hajó kapitánya? – kérdezi Inan.

Bólintok.

– A többi Halálfejű hallgatott a szavára. Annak kellett lennie.

Folytatni próbálom, de a szavak cserben hagynak. Az emlékek úgy zúdulnak rám, mint a tenger hulláma. Lassan visszasodródok az Ezüstkoponyáshoz, aki fenyegetően magasodik felém. Érzem a testemről csordogáló izzadságot.

Két Halálfejű fogott le azon az éjszakán, amikor bezártak ide. A harmadik megtüzesített ollóval esett neki a hajamnak. Az Ezüstkoponyás fölemelte a torz magicidkoronát.

Rádöbbsentem, mit akar, és elsötétült körülöttem a világ.

Vonaglottam, amikor az Ezüstkoponyás rányomta a fejemre a mérgező fémet. A perzselő ötvözet párologva olvadt bele a bőrömbbe. Könnyek patakzottak a szememből. Aztán elájultam a rozsdás padlón.

Imádkoztam, hogy öleljen magához a halál.

Nem tudom, hogy a halántékomra forrasztott magiciddal képes leszek-e még használni az adottságaimat.

– Megölöm őket – hörög Inan. Borostyánszeméből eltűnt minden lágyág. Torokszorító elszántsága felkavarja bennem az érzéseket, amelyeket igyekeztem minél mélyebbre temetni.

– Tudom, hogy bántottalak. – Nem néz a szemembe. – Tudom, hogy számtalanszor cserben hagytalak, de most bízz bennem!

– *Bízzak* benned? – gúnyolódok.

– Ha mi ketten megbuktathattunk egy királyságot, csak elszüllyeszthetünk egyetlen hajót!

Noha minden csepp vérem azt parancsolja, hogy óvakodjak tőle, a Halálfejűek fenyegetése nem hagy választást. Amióta bezártak ebbe a tömlöcbe, először lett egy szövetségese.

Lett esélyem arra, hogy megszökjek.

Kényszeríttem magamat, hogy emelkedjek fölül minden áruháson, minden elsírt könnyemen. Bíznom kell Inanban.

Legalábbis addig, amíg ki nem jutunk innen.

– Mit tehetünk? – kérdezem.

Inan tép egy csíkot mocskos nadrágjából és beköti vérző kezét a ronggyal. Himbálózó, szűk ketrece nyikorog, ahogy jár-kál benne. Rángatja a vasrudakat, hogy mennyire erősek.

– Mióta vagy bezárva ebbe a lyukba?

– Fél holdnapja.

– Van még mágiád?

A fejemet rázom.

– Minden este...

Inan kinyújtja a nyakát. A hold megvilágítja a bőrén a szúrásnyomokat, amelyek épp olyanok, mint az enyéim.

– Hallottam a folyékony magicidről – mondja. – Ha leállíthatnánk valahogyan... megsemmisíthetnénk a készletüket...

– Az sem szavatolja, hogy a varázserőnk visszatér. – Üres tenyeremet nézem. Bár felébreszthetném a véremben rejtőző asét! – A mi hatalmunk a földünkből való. Lehet, hogy haza kell térnünk, különben nem nyerjük vissza.

– Akkor le kell győznünk őket. – Markolja a vasrudakat, gondolkodik. – Egyszerre kell kitörnünk. A többiek már dolgoznak egy terven.

– Mi kell a szökéshez?

– El kell terelnünk a figyelmüket. A Halálfejűek közelébe kell férkőznünk, de úgy, hogy meg ne sejtsek, mi készül. Most azonban nem foglalkozhatunk ezzel. Téged kell kijuttatnunk ebből a zárkából.

A tenger ostromolja a nyirkos falakat. Fügő ketreceink csikorognak. Inan föl-alá csúsztatja a kezét a vasrudakon, mint-ha azt keresné, hol gyengébb a fém.

– Téged miért raboltak el? – folytatja. – Miért választottak külön a többiektől?

Visszagondolok arra a napra. Idóm nagy része a ketrecben valami homályfélébe vész, várakozva a Halálfejűekre, és órákig szenvedve a nyakamba fecskendezett magicidtól.

– Felsorakoztattak minket. Az összes lányt, egy szinttel följebb. – Szorosan behunyom a szemem, és ekkor végre látom az Ezüstkoponyást, ahogy megtölti a feketeséget. Hallom a deszka nyikorgását közeledő csizmája alatt. Érzem a körülöttem összebújó lányok reszkető testének melegét. – Az Ezüstkoponyás szétválasztott minket valamilyen tájolóval.

– Milyen volt? – kérdezi Inan.

Összpontosítok, próbálom pontosan felidézni, mit láttam. – Bronz. Hatszögletű. Vérrel festett hármass nyíl. . .

Úgy tér vissza annak a napnak a rettegése, mint mikor ismét rákezd az eső. Látom az iránytű vörös lapját. Hallom a forgó nyíl zümmögését. Azt hittem, belehalok a várakozásba, ahogy gubbasztottam ott megláncolva a többiekkel. Nem tudtam, mennyivel rosszabb lesz, ha elválasztanak tőlük.

– A többiekre hatott? – kérdezi Inan.

– Néhányukra – bólintok. – Elhurcoltak engem, és még három lányt. Egy ibadani Világítót. Egy lányt a zariai partról. Egy Gyógyítót az ibeji homokkunyhókból.

A Gyógyító kerek arcára, éneklő hangjára, szelíd szépségére, kecsességére gondolok. Eszembe jut, hogyan gyűjtött esővizet, hogyan magyarázta el, miként kötözzük be sebeinket. Gondoskodott mindnyájunkról, nem törődve a reá váró szenvedéssel.

– Hol vannak most? – türelmetlenkedik Inan. Mély barázda gyűrődik sűrű szemöldöke közé. A rozsdás padlót bámulom, és hallgatok. Az üres ketrecek válaszolnak helyettem.

– Le kell juttatnunk téged erről a hajóról! – Gyorsabban járkal, pillantása körbecikázik a térben. – Nincs időnk a többiekre várni. Találnunk kell valami új módot a szökésre.

Van valami a mozgásában, amitől elszorul a szívem. Van valami, amit titkol.

– Mi az? – sürgetem. – Mit tudsz?

Megáll, a szemembe néz.

– Ezek az emberek nem egyszerűen mágusokat keresnek, Zélie. Téged keresnek.

3. FEJEZET

INAN

– ENDEM? – SÚGJA ZÉLIE.

Finom arca megnyúlik.

Olyan gyengének látszik a ketrec rácsa mögött.

Kicsinek és gyengének.

A halántékára préselt fekete korona az alvadt vér csíkjaival mocskolja be a bőrért. Fürtös fehér sörénye eltűnt. A holdfény feltárja a fekete-bíbor véraláfutások gyűrűjét a nyakán. De jól-esse átszúrni az összes halálpofájú maszkiát egy karddal!

– Nem értem. – Zélie engem néz. – Egyáltalán honnan tudnák, ki vagyok?

Még a homályban is látom fojtogató rémületét.

Ugyanezt a rémületet éreztem én is ezen a hajón, az első éjszakákon.

Azt hittem, mindennek vége. Nincs több háború a mágusok és a títanok között. Többé nem jelzik hullák a családom útjait. Elkábítottam a tulajdon anyámat, hogy megbuktassam az orisai királyságot. Azt hittem, elmúlt a dögvész, amelyet a családom zúdított az országra.

Fellélegeztem, amikor Zélie és mágusai megtámadtak. Vártam, hogy végre szabad legyek. A mellkasomra tette a kezét, haja fehér indákkal övezte éles járomcsontjait. Hálát adtam az isteneknek, hogy ő az. Kaptam még egy alkalmat, hogy láthassam az arcát.

Ám ekkor sűrű gáz gomolygott lefelé a folyosón. Zélie nem láthatta a közeledő fehér falat. Sorra estek össze a mágusok. A maszkos martalócok úgy csaptak le rájuk, mint a keselyűk.

Legyőztek minket. A Halálfejűek irgalmatlanok voltak. Semmit sem tehattünk.

Népemet elhurcolták a sötét éjszakában.

„Mindig vannak ellenségek, Inan...”

Apa szelleme csatlakozik hozzám a ketrecben. Ő vérzik minden sebemből. Ép kezemet végighúzom a forradáson, a döfés nyomán. Ő szúrta meg, miután látta a mágiámat, és rádöbent, hogy igazából ki vagyok.

A nyirkos cella elhalványul. Apa hangja visszahúz a múltba. Váratlanul tizenkét éves leszek, ódon könyvek, borszín falak, megsárgult térképek között. Apa kehelyből kortyolta a bort, és feszülten figyelte, hogyan lépek a szenet gyaloggal.

„Lapítanak és várnak.” Merőn nézte az ékes játéktáblát. *„A királyságodon belül és kívül. Abban a pillanatban, ahogy gyengének mutatkozol, lecsapnak.”*

Lépett az utolsó figurájával, kiütötte az enyémet.

„Jól jegyezd meg, Inan! Egy egész birodalom összedőlhet egyetlen éjszaka alatt.”

Nem tudom, mit szólna most, hogy lerohant minket az igazi ellenség. Ha még élne, lenne esélyük a Halálfejűeknek?

Ha jobb király vagyok, képes lettem volna feltartóztatni a megszállókat?

Ez most nem a bankódás ideje.

Erővel kitörölöm az agyamból apa emlékeit. A Halálfejűek az én uralmam idején törtek be a földünkre. Az én feladatom – koronával vagy korona nélkül –, hogy megoltalmazzam a népemet. Rá kell jönnöm, miként verhetem meg a Halálfejűeket, miként űzhetem ki őket a földünkről.

– Ezek az emberek messzi keletről valók – magyarázom, felidézve, amit láttam és hallottam. Néhány fogollyal rabszolgamunkát végeztettek. Csak úgy tanulhattam, hogy figyeltem

munka közben. – Baldeírík Törzseinek nevezik magukat. Egy Baldyr nevű király irányítja a flottát. Akárkit is keresnek, a király parancsára kutatnak utána.

Zélie lába megbicsaklik. A rácsba kell kapaszkodnia, hogy állva maradjon.

– Mi az? – kérdezem.

– Roën egyik verőembere mondott egyszer valamit... – Az ajkához kap. – Jimetában voltunk, a mágia visszatérését követő holdnapban. Harun sarokba szorított, és vérdíjat emlegetett. Gondolod, hogy a Halálfejűekről beszélt?

– Róluk kellett beszélnie. – Számát se tudom, hányszor jutott eszembe az elfogatásunk éjszakája. – A martalócok hurcoltak el a palotából. Ha Roën eladott minket...

– Nem! – vág a szavamba Zélie. – Nem tenné. Nem *lenne rá képes*. Megvált az embereitől. Ő nem tenne ilyet velünk! A mágusokkal...

– De a bandája? – erősködöm. – Holdnapok óta tünedeznek el Orisából a mágusok városai!

Zélie tétovázik. Karja lehanyatlik. – Kaptunk jelentéseket a háború idején, de az előljárók és én azt hittük, a ti művetek.

– Anya és én azt hittük, hogy a ti művetek.

Egy egész birodalom összedőlhet egyetlen éjszaka alatt.

Fölmerül bennem apa egykori tanítása. A lelkifurdalás úgy marja a torkomat, akár az epe. Hogy megkönnyítettük a Halálfejűek dolgát! Holdnapok óta portyáztak a földjeinken!

De ha birodalmunk összedőlhet egyetlen éjszaka alatt, akkor az övékkel is megtörténhet. Ha megszökhetünk erről a hájóról, van egy esélyünk.

Egyetlen derekas csatában összeroppanthatjuk az erőiket.

– A Halálfejűek mindig ugyanazt hajtogatják – folytatom. – „*Stúlkan með blóðið sólarinnar.*”

Zélie összerázkódik, amikor az ellenség nyelvét hallja.

– Mit jelent ez? – kérdezi.

– Azt, hogy napvérű lány.

Zélie ezüst szeme elréved. Még sose láttam ennyire üresnek a tekintetét. Szavaimnak súlya úgy érthette, akár a villámcsapás. Alig bírja magába fojtani a sírást.

– Valóban azt hiszed, hogy én vagyok az?

Most óvatosnak kell lennem, mert nem tudom, mennyit bír. – Olyasvalakire van szükségük, akiknek óriási hatalma van... ezért gondoltam...

Zihálni kezd. A torkát karmolássza, mintha nem kapna levegőt. A ketrecem rácsához tapadok.

Mit nem adnék érte, ha elúzhetném a rettegését!

– Van kiút a hajóról – mondom sietve. – Három szinttel följebb. Ott vannak a mentőcsónakok. Ha csak egyet megszerezhetünk, kijuthatunk a szárazföldre. Visszavihetünk téged Orisába. Kitervelhetünk valamit!

Zélie levegőért kapkod. A fejét rázza, elutasítja az ötletemet.

– A többiek... – hörgi. – Amari. Tzain. Az előljárók...

– Ha téged elszöktethetünk a hajóról, én kimódolom, hogy szabadítsam ki a többieket. Te vagy az, akit ezek a Halálfejűek hajszolnak. Téged kell megvédenünk!

Zélie átfogja magát a két karjával. Ó, bár én ölelhetném így! Látványa visszasodor egy másik időbe, vissza azokhoz az éjszakákhoz az álomtájon, mikor az övé voltam, és ő az enyém.

Ezüst szemében kitágul a feketeség. Kihuny a cseppnyi fény, amelyet érzek benne. Sokáig csak a hullámok dübörgése töri meg a csendet. Aztán Zélie fölemeli a fejét.

– Mondd, hogy sikerülni fog!

Suttogása villámként sújt. Az eskümre gondolok, amellyel megfogadtam, hogy oltalmazni fogom, és utolsó csepp véremig harcolok érte.

– Sikerülni fog – mondom szemernyi kétkedés nélkül. – Nem érdekel, mibe kerül. Nem érdekel, kivel kell szembenézünk. Kijuttatunk téged innen. Hazajuttatunk.

– Ígérd meg!

Egy pillanatra nem érzem köztünk a rácsokat. Nem nyomaszt számtalan csatánk terhe, szüleink halálának vérbűne, a megtört királyság súlya, amely elszakított egymástól.

Lélegzetvételnyi időre együtt vagyunk, egybeforrunk, mint azon az első napon, Lagos piacán. Végighúzom ujjaimat a fűrészes fehér vonalon, amely a végzetes perc után jelent meg a hajamban, érzem, ahogy végigfut rajtam az áramütés. Mint-ha a szellemeink forrtak volna össze. Szívemet megdobogtatja kötelékünk, amelyet minden seb és minden ballépés ellenére, sohasem szakíthattunk meg.

– Ígérem! – sűgom. Kinyújtom ép kezemet. Noha nem hidalhatjuk át a távolságot, Zélie is felém nyúl. Már nyugodtabban lélegzik.

– Megcsináljuk! – fogadkozom. – Csak időre van szükségem.

Odafent csizmák dübörögnek. Túl szaporán ahhoz, hogy felkészülhessek. Zörren a zár, feltépik a cella ajtaját. Az üreget előnti a fáklyafény.

A kapitány...

Belép az Ezüstkoponyás, az egyetlen a bronz halálfők fal-kájában. Araszos vállú alakja toronyként magasodik társai fölé. Borotvált halántékán otromba tetoválások éktelenkednek.

Fáklyájával belevilágít az arcunkba, és dűnnyög valamit az embereinek. Rajtam megvetően átsiklik a fény. Zélie-nél megáll. Szívem kihagy egy ütemet, amikor az Ezüstkoponyás rászegzi bőrkesztyűs ujját Zélie-re.

Megtörténik – jövök rá.

Kifogyunk az időből!

– Nem! – A vasrácshoz verem magam. Nem tudom, mitől féljek jobban. Ha most elhurcolják Zélie-t, sose tér vissza. Mi lesz Orisával, ha a Halálfejűek megtalálják, akit kerestek?

Zélie a ketrece végébe menekül. A többi Halálfejű kinyitja a rácsos ajtót, és akárhogy rúgkapál, leoldják a bilincset a nya-

káról, a derekáról, a bokájáról. Két Halálfejű felkapja. Zélie vergődik.

– Inan! – sikoltja.

Másfajta béklyó kattán a csuklóján. Órjöngve rázom a ketrecem rácsát, miközben Zélie-t elvonszolják.

Csapódik az ajtó, visszazár a tömlőbe.

4. FEJEZET

ZÉLIE

ISTENEK, IRGALMAZZATOK!

Ereimben megfagy a vér. Inan üvöltése elhal a mélyben. Az Ezüstkoponyás parancsokat ordít az embereinek, mi pedig szorosán követjük őt felfelé a szűk járatba épített falépcsőn.

A Halálfejűek vaskos ujjai belevájnak a karomba. Mélyen ülő szemük izzik a sötétben. Nyersbőr övükre szíjazott tarsolybombáiknak kénzsga van. Fehér bőrükön, vörösbarna hajukon kicsapódik a tengeri só.

Hova visz ez?

Az álarccá torzított emberkoponyák vészjósloán merednek rám a vibráló fáklyafényben. Még a mágiám nélkül is érzem a kínszenvedésüket. Hallom a halálordításukat.

Ébredező tüzem kihuny. A szökés reménye fojtogat, mint a láncaim. Fejemben összevissza kavarnak a dolgok, amelyeket Inantól megtudtam.

Ha én vagyok az, akit a Halálfejűek üldöznek, akkor ma éjszaka meghalok.

Egy lányt keresnek, hallom Inan hangját. Egy lányt, akinek napvére van.

A napkőre gondolok, amely szétrobbant a kezemben, mikor visszahoztam a mágiát. Érzem a bennem felágaskodó erőt, a hatalmat, amely végiggázolt rajtam, és mély gyökerekkel szőtte át a szívemet. Abban a pillanatban lepergett előttem

a teremtés, az ember születése, az istenek eredete. Hát ez a hatalom kell ezeknek a barmoknak?

Egyáltalán enyém-e még ez a hatalom, ha már a mágiámat sem érzem?

Ki kell szabadulnom innen!

Ökölbe szorítom a kezemet. Egyetlen reményem a szökés. De mit tehetek bilincsbe verten? Hogyan harcolhatnék, amikor még a lábamat sem vagyok képes megmozdítani?

Ahogy megyünk az óriás kötéltekercsek és a leponyvázott ágyúk mellett, egyfolytában keresek valami fegyvert, valamit, amit felhasználhatok a szökéshez. Fölöttünk repedt deszkák. A falakon rozsdamarta szigonyok. Figyelem a Halálfejűek széles derékszíjjal átfogott ingét. Vajon elragadhatnék egy tórt? Több kés is lóg az övükről, ám azok dibdáb játékszerek a hátukra szíjazott karmazsin pörölyök és fejszék mellett.

Valahogy mintha ezek a fegyverek élnének...

Fölérünk a lépcső tetejére, és ismerős bűz csapja meg az orrom. Itt vannak a cellák, a Halálfejűek egy ilyenbe zártak az elején a többiekhez. A celláknak halálszaga van. Törött végtagokat, fonnyadt barna arcokat látok a rácson végigfutó fályafényben. Legalább egy tucat lányt zsúfoltak mindegyik ketrecbe. Rémulten hőkölnek a közeledő Halálfejűektől.

– Zélie!

Előbb hallom Amari suttogását, és csak utána ismerem föl egykori szövetségeseimet ebben a vézna rémalakban. Arca horpadt, szeme besüppedt az üregébe. Aszott válláról szakadt káftán lóg. Csontjait meg lehet számlálni rézszín bőre alatt. Haja mocsoktól csapzott. Elsorvadóban van.

Tarts ki!, mondom némán mozgó ajakkal. Az oltalmazás ösztöne erősebb hajdani háborúknál. Elviselhetetlen, hogy az elenség láncára fűzve, a szenvedéstől eltorzult arccal kell látnom.

Amarival átellenben fölfedezem Nâót, az Árasztó klán előjáróját. Ez a girhes váz lett volna csapatunk egyik legerősebb harcosa?

Borotvált fején apró fehér hajgyűrűk göndörödnek. Úgy mered rám, mint aki a halálból tért vissza. Felém nyújtja tetovált karját, amikor elhaladunk a rács előtt. Az Ezüstkoponyás tüstént reagál.

– *Fardu!* – Rácsap a rácsra. Nào és a lányok tüstént hátrálnak. Érzem, hogyan bámulnak utánam, amikor a Halálfejűek elvonszolnak.

De legalább élnek! Még élünk!

Próbálok kicsiholni magamban a remény szikráit. Ám a lányok között üres béklyók hevernek. Vagyis nincs a fedélzeten az összes mágus, akikkel együtt elfogtak.

Észreveszem, hogy az a lánc is üres, amelyet Imani, a Gyógyító vezére hordott valamikor. Látom ikertestvére, Khani szeplős arcát, és mintha kést forgatna meg bennem a gyász.

Ha a bátyámat is elpusztította ez a rémhajó, akkor én meghalok.

Lángok vibrálnak nyolc mágus arcán, akiket egy hullához láncoltak. A tetemet még nem dobták ki a tengerbe. A kislány szeme tágra mered, a keze még mindig szorongatja a megviselt rongybabát.

Nem lehet több tizenkettőnél!

Hogy történhetett ez?

Ennek a kislánynak a képe üldöz, mialatt a Halálfejűek végigvonszolnak a hosszú, nyirkos folyosón. A húsomban érzem szenvedését végóráinak nyomorúságában.

Nézem rabbá tett népem arcát, látom fekélyeiket, a Halálfejűek bilincsenek nyomát. A szük tömlőc visszhangozza kiadatlan félelmeiket és kételyeiket, hogy kiszabadulhatnak-e innen valaha.

Eszembe jut Inan terve, a konokság, amellyel hajtogatta, hogy meg kell szöknöm. Ez nem szólhat csak rólam. Ha úgy lenne, miért vagyunk mind rács mögött?

Mindenkinek ki kell törnie!

Nyomás, Zélie!

Fellángol bennem az elszántság. Mozdulni próbálok, de rögtön meg is bénít a rémület. Botladozom. Az Ezüstkoponyás kinyitja a következő szintre vezető ajtót. Ismét felkapaszkodunk egy szűk lépcsőn.

A felső folyosón vannak a fiúk, és ettől támad egy új gondolatom. Hány mágus ül most itt előttem, hány Halálfejű kussolhat a fedélzet alatt? Mi lenne az esélyünk, ha a hajóba zárt mágusok túlerőben lennének a Halálfejűekkel szemben?

Hányunknak kellene kitörni, hogy leverhessük őket?

Hét... tizenkilenc... nézek jobbra-balra, számolni próbálok. Minden kiálló bordától és beesett arctól elönt a halálos gyűlölet.

Ha megszerezhetném a kulcsokat!

A bal oldalamon caplató Halálfejűre sandítok. Karikára fűzött rézkulcsok csörömpölnek az övén. Meglök, amitől a magicidkoronám beleszúr a homlokomba.

A csüngő fekete tövisek épp a Halálfejű torkáig érnek...

Ez az. Erőt gyűjtök. Egy dobásom van. Hátraszegem a fejem. Borzongok a támadás lázatól.

De mielőtt döfhetnék, elmegyünk egy másik ketrec előtt. Észreveszek egy ismerős alakot, és minden megváltozik.

Az ott egy széles vállú, rövidre nyírt fekete hajú fiú.

A bátyám, Tzain!

5. FEJEZET

ZÉLIE

– TZAIN?

Amióta bezártak ebbe a hajóba, először tudok mosolyogni. Lábamba egy szempillantás alatt visszatér az erő. Tzain látványa megacéloz bennem valamit.

A ketrec sarkában gubbaszt, a tenyerébe temeti az arcát. Mikor szólítom, megmerevedik. Főlemeli a fejét, sötétbarna szeme találkozik az enyémmel.

Mi kell a szökezéshez?, fut át az agyamon a kérdés, amelyet Inannak föltettem.

El kell terelnünk a figyelmüket. A Halálfejűek közelébe kell férköznünk, de úgy, hogy ne sejtsek, mi készül.

Inan szavaitól lelassul az idő. Ezt megtehetem a bátyámért.

Ha a figyelem elterelésére van szükség, nem fogok habozni!

– *Ha!* – Lefejelem a bal oldali Halálfejűt. Koronám tövisei áttörik a maszkját, kiszúrják a bal szemét. Felordít, az ujjai közül fröccsenő forró vér állon talál, mikor elterülünk.

A másik Halálfejű utánam kap, miközben ész nélkül igyekszem távolabb kerülni tőlük. Üvöltve rúgok egyet, és eltalálom a sarkammal a foglár állkapcsát. Nagyot koppan a deszkapadlón, a kulcskarika elszáll.

Ott! A kulcsok után vetem magam, de az Ezüstkoponyás elvágja az utamat. A kapitány rám rohan. A szeme zöldesbarna, a pillantása eszelős.

Ám mielőtt az Ezüstkoponyás lesújthatna, egy Udo nevű mágus a védelmemre kel. Felismerem az ügyes Forrasztót, noha leborotválták sűrű szakállát. Nagy keze csupa sebhely az olvadt fémtől. Utánam kiált, mikor elviharzom előtte.

Megsuhogtat egy üres bilincset, lábom találja az Ezüstkoponyást. A kapitány egy ketrec rácsának tántorodik. Övéről lehull egy rövid tör.

Ez az! Meglendítem a lábamat, és rúgok, beküldöm a tört Udo cellájába. A hajó mozgása megvadítja a mágusokat. A hosszú folyosó félelmetes haragjuktól visszhangzik.

Elszabadul a káosz, a mágusok ütlelegelik az elterült Halálfejúeket. Letépik övükről a fegyvereket és a szerszámokat. Rozsdás vasak és lehulló kések tűnnek el a cellákban.

Míg ők dolgoznak, az én tekintetem visszatér a kulcskarikához. A Halálfejúek még mindig nem tértek magukhoz.

Van esély, hogy most kiszabadíthatom ezeket a mágusokat!

Felpattanok, egy ugrással ott termek Tzainnál. A bátyám a ketrece rácsához tapad. Olyan erős, hogy a vele összeláncolt öt mágust is húzza maga után.

Átszökkenek az Ezüstkoponyáson. Még maszkosan is látni rajta, mennyire felbőszíti a zendülésünk. Ujjai súrolják a bokámat, de nem lassítanak le. A pulzusom meglódul, amikor felmarkolom a kulcsokat.

– Siess! – ordítja Tzain. A hajó inog alattam, miközben visszanyomakodom a bátyám cellájához. Izmaim égnek az erőfeszítéstől, ennek ellenére olyan sebesen futok, ahogy csak bírok.

Mikor Tzain tömlőcéhez érek, a bátyám megragadja a vállamat. Nem tudom, milyen régen volt, hogy valami más is hozzám ért az ellenség fagyos kezén kívül. Könnyek szöknek a szemembe, miközben beleerőltetném az első rézkulcsot a zárba. A szerkezet nem mozdul. Tzain megfogja reszkető kezemet.

– Lélegezz! – súgja. – *Lélegezz!*

Fújok egyet, nyugalmat erőltetek magamra. Kirántom az első kulcsot, beszuszakolom helyette a másodikat. Aztán a harmadikat. A negyediket. Az ötödiket.

Mögöttem nyikorog a padló: a Halálfejúek tápázkodnak. Nyakamon felborzolódnak a pihék.

– Menj! – Tzain lökdödni próbál.

– Nem hagyjak itt! – ordítok rá. Belenyomom a hatodik kulcsot a zárba. Kattan a szerkezet, a fogaskerekek elmozdulnak. Rángatnám kifelé Tzaint – aki váratlanul a földre taszít. Jobb karjából kés meredezik, amelyet az én vállamnak szántak. Tzain felbődül, visszatántorodik. Kezemből kitépik a rézkulcsokat.

A Halálfejú, akit felnyársaltam, fenyegetően magasodik fölém, és véres fogát vicsorítja. Karmazsin cseppek hullnak a nyakamra. Kirántja a tokból a kalapácsot.

– *Nei!* – üvölti az Ezüstkoponyás. Négykézláb menekülök a bronzpofa elől, aki átváltozik. A kalapács tölgyfa nyelébe faragott négyszögletes rúnák beisszák a vérét. Ugyanezek a rúnák rajzolódnak ki a bronz halálpofa mellkasán, aki felordít. A kalapácsfej vörösen izzik. Még a levegő is reszket körülötte. Fehér bőren kidagadnak az erek. Izmai újult erőttől feszülnek.

Nem hiszek a szememnek! A Bronzkoponyás nyúlni kezd. Már magasabb a kapitánynál. Az egész folyosó megdermed.

Nem tudtam, hogy a Halálfejúek így harcolnak.

– *Hættu!* – A kapitány megugrik. Minden erejére szüksége van, hogy szerelni tudja a Bronzkoponyást. Iszonyú erővel a rácshoz vágja a harcost. A rudak elgörbülnek, a Halálfejúek üvöltöznek egymásra. Az Ezüstkoponyás a magicidkoronámra mutat.

– *Hún tilheyrar Baldyri!* – harsogja.

Csak nem Baldyrt mondott?

A Bronzkoponyás visszalöki a tokba a kalapácsát. A vérmetál hatása gyengül. Tántorog, amikor visszanyeri természetes nagyságát. Pár perce még szörnyember volt, most alig kap levegőt.

Az Ezüstkoponyás megragad. Kirántja a bátyám karjából a kést, és a torkomnak szegezi a pengét, amely fölsebzí a bőrömet. Kénytelen vagyok mozdulatlanul állni.

– Tarts ki! – üvölti Tzain, miközben a kapitány végigtaszígal a folyosón. – Jönni fogok! Zélie, jönni fogok...

A folytatást nem hallom.

A folyosó végén felpattan a boltíves ajtó. A hangok belevesznek a szél bömbölésébe. Kilépünk a kapun, és megpördül a világ. Alig bírom felfogni, amit látok.

Toronymagas hullámok törnek meg a hajó oldalán. Sós permet marja a fejemen a nyílt sebeket. A magasban sárgálló hold puha fénybe vonja az arcomat. Lélegzetem elakad.

A fedélzet...

Egy másodpercem van, hogy élvezhessem a friss levegőt. Hátraszegem a nyakamat, odatartom arcomat az égnek. Szememet kíméletlenül veri az eső. Odafent szüntelenül örvénylő felhőtakaró borítja el a szikrázó csillagokat.

Akárhova nézek, mindenütt Halálfejűek, vasizmú, vészjós-ló, tagbaszakadt emberek. Fehér bőrüket festékekkel mázolták tele. Otromba nyelvükön üvöltözve irányítják az óriáshajót.

A monstrum több mint száz méter hosszú, és hét árbóca van. Mindegyik árbócon dagadó, négyszögletes vitorla, mindegyik vitorlán viharfelhőkből formált férfialak, a Baldeírik Törzsek jelképe. A fedélzeten kétfelől ágyúcsövek ásítanak kerek lyukakból. Acéllemezek erősítik meg a súlyos hajótestet, amelynek patinás ezüst orrszobra koponyát ábrázol.

A kapitány visszaküld egy Halálfejűt a boltíves ajtón, majd a hajó másik végére mutat. A fedélzetből három emelet magasan emelkednek ki a szállások. A legfelső szinten egy torony ágaskodik, amelyre fehér jeleket mázoltak.

Nyilván odavisznek...

Torkom kiszikkad. Mereven bámulom a tornyot, amelyben sorra tűntek el a zárkatársaim, és nem tértek vissza soha. Ám odamenet észreveszem a mentőcsónakokat, egyetlen esz-

közünket a menekülésre. Annyi csónakjuk van, hogy elférjen bennük a fedélzeten tartózkodó, több tucat Halálfejű.

Ugyancsak elférnének a ketrecekbe zárt mágusok tucatjai.

Elégnek kell lennie! A fivéremre és a mágusokra gondolok, a sok mindenféle, amit felkapkodtak a kavarodásban. Ha megszerezték, amire szükség volt, még mindig van egy esélyünk.

A mágusok végre szabadok lehetnek.

De mikor a kapitány fölparancsol a lépcsőre, már nem bírok a többiekre gondolni. Megállok egy vérvörös ajtó előtt.

Miközben belöknek rajta, felnézek az égre, és imádkozom, hogy hadd lássam még egyszer a sárga holdat.

6. FEJEZET

TZAIN

– ZÉLIE! ZÉLIE!

Rekedtre ordítom magam. Még akkor is ordítok, amikor már rég elvitték a húgocskámat, és ő rég eltűnt a boltíves ajtó mögött.

Hány éjszaka imádkoztam, hogy csak az arcát láthassam! Annyit hadd tudjak, hogy él! Ám ez most nem elég!

Elhurcolják az én testvéremet!

„Mama! Mama!”

Szorosan behunyom a szemem. Mintha ólom lenne a koponyámban. Görcsösen markolom a rácsot, és rám zúdul a múlt. Csak azért éltem, hogy elfelejthessem azt az éjszakát.

Mamát épp így vitték el. Összeverték. A nyakánál fogva vonszolták.

Túlságosan félttem attól, hogy harcoljak velük.

Hagytam, hogy az anyám meghaljon azon az éjszakán.

„Mama!”

Valami megtörik bennem a jajgatásom emlékeitől. Az egész világ kettészakadt azon a napon. Azt hittem, soha többé nem kel föl a nap.

Most ismét megtörténik. Itt, a szemem előtt. Elveszítem egyetlen véretem, aki még maradt.

Valamit tennem kell, mielőtt meghal a húgom...

Feltépik tömlöcünk boltíves ajtaját. A fiúk ösztönösen ugranak a ketrecük hátsó sarkába. Réz kulcskarikájával csörömpölve bejön egy Halálfejű.

Bevigyorog a vasketrecekbe. Felhasított karomból vér csöpög. Sebem éget, akár a tűz. Nyilván értem jön a halálpofa.

Megbűntet, mert kis híján megszöktem.

Ám ő nem az én cellámat nyitja ki, hanem egy másikat, amely lejjebb van a folyosón. A mágusok hátrahőkölnek, mikor a Halálfejű megragadja Udót, aki elgáncsolta a bilincsével az Ezüstkoponyást.

Harcolj!, biztatom gondolatban Udót, aki menekülni próbál a Halálfejű markából, ám az elkapja a fejét.

Félelmetes reccsenéstől visszhangzik a folyosó. A Halálfejű kitorpte Udo nyakát.

Nem!

Fellángol bennem a gyűlölet. A többiek elfordulnak, de én kényszerítem magamat, hogy nézzem. Csörög a lánc, miközben Udo összeesik.

Újabb mágust veszített a háborúnk.

Hallgatunk, mikor a Halálfejű kimegy. Annyi fáradságot se vesz magának, hogy kihozza Udo tetemét a cellából. Otthagyják a friss holtat, figyelmeztetésül. Ez történik a következővel is, aki szökni próbál.

Udót bámulom, de Mamát látom a bitón, Zélie-t látom, ahogy elvérzik a padlón.

Megmentelek!, fogadkozom.

Nem engedem meg magamnak, hogy még egyszer veszítsek!

A nadrágom zsebébe nyúlok. A tarsoly, amelyet sikerült elragadnom, meleg tapintású. Kátrányszerű folyadék szivárog belőle. A gyújtózsínór feslett és kirojtosodott.

A cellám elejébe megyek, kidugom a kezemet a rudak között, és intek a mágusoknak, hogy lépjenek előre. A Halálfe-

jűek fenyegetése miatt halkan kell beszélnünk. A hajódeszka nyikorog.

– Hadd lássam, mit szereztetek! – mondom.

Sorra mutatják, mit sikerült elragadniuk: vasdarabokat, kénes gyújtókat; Udo ketrecében egy mágus még egy törrel is büszkélkedik. Mivel majdnem egy holdnapja raboskodunk, szinte minden ketrecnek van valamije, amivel meglazíthatjuk láncainkat, és feltörhetjük az ajtózárat. Ha ehhez hozzáveszük Zélie elterelő manőverét, van egy esélyünk.

Vége van elég szerszámunk, hogy kiszabadulhassunk ezekből a cellákból.

– Figyeljete^k rám! – suttogom. – Le kell csapnunk! *Most!* Udo csak az első volt. A Halálfejűek visszatérnek, hogy mindnyájunkat megöljenek!

– Túl veszélyes – szólal meg Taiwo, a mágus, akit balról láncoltak hozzám. A véres padlóra mutat. – Láttad, mi történt, miután Zélie megtámadta azt a Halálfejűt!

Eszembe jut a Halálfejű átváltozása, és végigfut a hátamon a hideg. Mikor a tűzvörös kalapács beitta a vérét, valaki más lett belőle.

Olyan lett, mintha elvesztette volna az eszét.

– És az csak egy volt! – rázza a fejét Taiwo. – Miként győzhetnénk le mindet?

– Együtt! – Vakmerően fölemelem a hangomat. Erőt kell mutatnom a mágusoknak! – Ha egyszerre megrohanjuk, leteríthetjük őket! Megakadályozhatjuk, hogy használják a fegyvereiket!

– Várnunk kell, amíg kikötünk – véli egy másik mágus. – Akkor kell támadnunk, amikor levisznek a hajóról.

– Még ha túléljük is az utat, ki tudja, mennyivel lesz rosszabb a szárazon, az országukban? Akkor hányat kell legyőznünk? Tudom, hogy félték – folytatom. – Tudom, hogy nagy kockázatot vállalunk, de akkor is meg kell próbálnunk. Ez a legjobb esélyünk!

Körülnézek a ketrecekben, szövetségest keresek. Bárkit, aki segít. Senki sem jelentkezik.

A többiek nem mozdulnak.

– Ugyan már! – Pillantásom végigjárja a csüggedt arcokat a ketrecekben. – Ha együttműködünk, tudom, hogy kitörhetünk! Még akár a hajót is elfoglalhatjuk!

A folyosó másik oldaláról átnéz rám Kenyon, régi agbönös barátom, az Égető klán előljárója. Alig ismerem meg fehér fürtjei nélkül. Karján mocsok takarja el a tetoválásokat.

– Nem az a sorsunk, hogy ezekben a ketrecekben haljunk meg. – A fejemet rázom. – A koponyások azt hiszik, megtörték minket, de tévednek. Én *tudom*, hogy elég erősek vagyunk!

Kenyon feltápászkodik. Szemében kigyúl az ismerős tűz.

– Tzainnak igaza van. – Udo tetemét nézi. – Harcolunk vagy meghalunk.

Ez, hogy az egyik előljáró mellém állt, a többieket is megnyerte. A tömlőc hamarosan kalapálástól és csikorgástól visszahangzik. Majd kiugrik a szívünk, miközben próbáljuk feltörni a zárat.

Fogom a bőrtasakot, és rácsorgatom a kátrányt a cellám lakatjára. Olyan éktelenül büdös kénzaga van, hogy be kell fognom az orromat. Noha kevés maradt már a tasakban, a vas mégis gőzölög és bugyborékol.

Füst gomolyog a tömlőcben, amikor a többiek is felhasználják az ellenségtől szerzett maró kátrányt. Ha minden zár meggyengült, támadunk. Mihelyt a Halálfejük meghallják, miben mesterkedünk, azon nyomban visszatérnek. Ki kell törnünk mindenáron, mielőtt ránk zúdulnak.

– Visszaszámlálás háromtól! – Végighordozom a pillantásomat a velem összezárt mágusokon. Aztán a többieken, végig a folyosón. – Adjatok bele apait-anyait! – parancsolom. – Ne kíméljétek őket!

Zélie arcára összpontosítok, érzem vállának remegését a tenyerem alatt. Nincs időm a félelemre.

Szabadulnom kell innen!

– Három!

Erős leszek!, ígérem Zélie szellemének.

– Kettő!

Még egyszer nem tűröm el, hogy bántsanak!

– Egy!

Egynél nekilódulunk. A tömlőc morajlik a meggyengült vashoz csapódó testek dübörgésétől.